

Πώς λειτουργούν οι ιερείς με ταπείνωση

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=162626>)

Πολλές φορές, στην μεγάλη πανήγυρη της επαρχίας, αντί ο Γέροντας να προϊστάται, όπως είχε το δικαίωμα, στην λειτουργία, να φορά μεγαλοπρεπώς το επανωκαλύμμαχό του και τα πολυτελή άμφια, και να διατάζει τους υφισταμένους του, ντυνόταν ευτελή ράσα, δεν συλλειτουργούσε, αλλά διακονούσε τους Πατέρες σαν ο τελευταίος όλων. Κουβαλούσε τα κεριά και έκανε άλλα διάφορα ταπεινά. Περιττό να πω ότι το μεγάλο του αξίωμα είναι, από όσο καταλαβαίνω, το εξής: «μην χάνεις ευκαιρία να ταπεινωθείς.» Περαιτέρω, ποτέ δεν λέγει σε κάποιο πνευματικό του τέκνο, «κάνε αυτό, πχ φέρε ένα κεριό ή καθάρισε ένα μανουάλι». Καμιά φορά μάλιστα έκανε και ότι δεν καλογνωρίζει τους μαθητές του, γιατί δεν θέλει να ζορίζει κανένα. Αν ωστόσο κάποιος προσέλθει αυτοβούλως και του πει, «δώστε μου, πάτερ, εργασία», θα του αναθέσει κάτι.

Μια άλλη φορά, είχε πάει ο Γέροντας σε ένα χωριό να λειτουργήσει κι έτυχε να βρίσκομαι κι εγώ στην λειτουργία. Ξαφνικά, ενώ κήρυττε, μια γριά τόλμησε αναιδώς να πάει στην Ωραία Πύλη και να τον σταματήσει: «τελείωνε, γιατί έχουμε και μνημόσυνο». Αν ήταν άλλος κληρικός, θα επέπληττε αυστηρά αυτή την γυναίκα. Αυτός όμως έτεινε συγκαταβατικά την κεφαλή, είπε ήρεμα «εντάξει», αλλά συνέχισε κανονικά το κήρυγμα μέχρι το τέλος. Κάποιοι πιστοί όμως έκαναν παρατήρηση σε αυτή τη γερόντισσα, και δικαίως.

Άλλη μια φορά, δυστυχώς, ένας ιερέας, δίχως ευλάβεια, κοινωνούσε τόσο γρήγορα τον κόσμο, ώστε η θεία Κοινωνία χυνόταν από δω και από κει στα ρούχα των πιστών. Αρκετή χύθηκε στη μπλούζα μιας διπλανής μου κυρίας. Αυτό το φρικτό πράγμα μια φορά το έχω δει στη ζωή μου. Πήγα αργότερα στον Γέροντα και του το είπα. Ο πατήρ ευλαβείται τα άγια Μυστήρια όσο τίποτε άλλο στον κόσμο. Μου είπε ότι, αν το γεγονός συνέβη πρόσφατα, πρέπει να ειδοποιήσω την συγκεκριμένη κυρία να κάψει οπωσδήποτε την μπλούζα της, και να πετάξει την στάχτη στην θάλασσα. Δεν κάνει να ξαναφορεθεί. Δυστυχώς όμως, είχε περάσει κάποιος καιρός, οπότε και θα την είχε πλύνει.

Ο Γέροντας υπεραγαπά και τους αγίους, καθώς επίσης και τα ιερά τους λείψανα. Είχε μάλιστα στο γραφείο του, εκεί που εξομολογούσε τον κόσμο, και ένα μικρό

λειψανάκι μιας πολύ μεγάλης αγίας. Αυτό συχνά ευωδίαζε πάρα πολύ. «Σας κάνει υποδοχή», έλεγε χαρούμενος στους εξομολογουμένους ο πατήρ.

Θα περάσω τώρα στην πεμπτουσία του όλου έργου του Γέροντα, στην πολύτιμη πνευματική του παρακαταθήκη και κληρονομιά: δεν πρόκειται για τίποτε άλλο παρά για τον αγώνα που κάνει υπέρ της αγίας Ταπεινώσεως. Θέλει όλοι οι πιστοί να καταλάβουν την αξία της. Δεν χάνει ευκαιρία να μιλά για αυτό το θέμα. Συνήθιζε να λέγει το εξής: όταν ήταν στο Πανεπιστήμιο, ένας Καθηγητής ρωτούσε τους φοιτητές: «Κύριοι φοιτηταί, αν υποθέσουμε ότι ο δρόμος μέχρι τον Παράδεισο είναι από το Πανεπιστήμιο (της ομώνυμης οδού στην Αθήνα) μέχρι την Νέα Υόρκη, μέχρι που έφτασε άραγε ο μεγαλύτερος Άγιος;». Κανείς δεν ήξερε. Ο Καθηγητής απαντούσε: «Μην κουράζεστε. Θα σας πω εγώ. Ο μεγαλύτερος Άγιος έφτασε μέχρι την Ομόνοια (απόσταση περίπου διακοσίων μέτρων!)». Οι φοιτητές διαμαρτύρονταν. «Τι πάθατε»; ρωτούσε ο Καθηγητής. «Τώρα γιατί όλοι μιλάτε, ενώ πριν όχι; Τόσο φτάνει ο Άγιος. Το υπόλοιπο το βάζει ο Θεός. Και αυτό που ο άνθρωπος βάζει είναι ακριβώς η ταπείνωσή του».

Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίον αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πεμπτουσίας.

(Συνεχίζεται)